

Kære læser,
Jeg har længe forsømt traditionen med små tillæg - og hvad kan være et bedre tidspunkt til at genoptage en tradition end nytår? Modsat tidligere indeholder dette kun nye tekster. De løse ender som blev til overs fra Obskuriøst nr.9 vil sandsynligvis dukke op i efterfølgende regulære numre.
Henrik Larsen, Sydhavnen, 18.december 2004.

Nordens Atlantis

(en Obskuriøst julehistorie)

Det var en novelle jeg læste som barn (hvis en og anden læser nu tænker, om ikke redaktørens arsenal af litterære barndomserindringer snart måtte være udtømt, så kan jeg tværtom forsikre, at der er anekdotisk stof nok til de næste MANGE numre af Obskuriøst - don't worry!). Jeg husker ikke titlen, men det var sådan en historie for 'raske drenge' - VELOPDRAGNE raske drenge, vel at mærke, i et af disse opbyggelige julehæfter som blev udgivet i gamle dage på denne tid, af ugeblade som Hjemmet og Familiejournalen, eller måske ligefrem et eller andet kirkeligt forlag. (Hvilket minder mig om det år mine søskende og jeg var inviteret til juletræskomsammen i missionshuset. Detaljerne står uklart, ud over aftenens absolutte højdepunkt: missionsformanden eller en anden lokal notabilitet i oplæsning af en opbyggelig fortælling om nogle drenge som kom galt af sted med i smug at ryge cigaretter oppe på et halmloft; moralen selvfølgelig tobaksrøgningens skadelighed!) Ja, ok, den slags sæsonbetonet triviallitteratur bliver stadig produceret og indholdet må efterhånden afvige så grelt fra læserens egen virkelighed, at det slår over i det surrealistiske. ANYWAY... Historien er "fra Vadehavet", hovedpersonen en af de sædvanlige raske drenge og det er selvfølgelig en DANSK dreng, selvom handlingen udspilles i nuværende tysk område. Denne raske dreng er af en eller anden grund kommet for sent af sted ud over vaderne. Det er ved at blive for mørkt til at orientere sig, og han SKAL nå land før højvandet kommer. Ellers… uha. Problem: Hans hjemø, Nordstrand er temmelig lille og den langt større Pellworm ligger for langt væk. Hvis han kommer til at gå forbi Nordstrand vil han fortsætte lige ud i havet. Eller noget i den stil. Et er sikkert: han er seriøst FUCKED. Om han her i sin kvide har bedt et fadervor som det passer sig i situationen husker jeg godt nok ikke, men det træffer sig i hvert tilfælde sådan, at hans fod støder på en sten. Nej, ikke bare en sten: En MUR-sten. Han står i de delvis begravede ruiner af en by, og indser, at dette må være Rungholt, den sunkne by fra gamle dage som han har hørt om i skolen. Snarrådig som han er lokaliserer han resterne af kirken og ved at følge kirkeskibets retning pejler han sig hjem... og når Nordstrand netop som det sidste skær fra solnedgangen svinder bort i nattens mørke. Næste dag kan han naturligvis ikke genfinde stedet, men han tog murstenen med sig og dermed beviset på, at NOGET virkelig ligger derude, skjult under havet og sandet.

Sunkne byer var et fænomen jeg kendte fra Nils Holgersens rejser, En verdensomsejling under havet (Atlantis) og diverse folkeeventyr. Jeg troede derfor, at Rungholt bare var noget forfatteren havde hevet ud af ærmet. Forkert. En fri associationssøgning på Internettet i sommers, en dag hvor jeg kedede mig bravt, førte ad forskellige veje ind på emnet "forsvundne byer" og stor var min overraskelse, da jeg som et af emnerne fandt et opslag om Rungholt!

Rungholt ER vitterlig Nordens Atlantis. Nej, ikke Platons Atlantis som aldrig var andet end et pædagogisk skræmmeeksempel, udtænkt af filosoffen, selvom Zeus skal vide, at denne angiveligt græske øbystat igennem

tiderne er forsøgt placeret de mest tåbelige steder på verdenskortet af fantasifulde fuskere. Rungholt var en blomstrende nordfrisisk handelsby som sank i havet en mørk stormflodsnat, 16.januar 1362, angivelig pga. svage diger. Man forsøgte aldrig at genopbygge byen, men området blev først helt affolket små 300 år senere, da en ny stormflod 11.oktober 1634 udslettede store dele af Frisland. I eftertidens kirkekrøniker og folketradition er Rungholt gjort lig med et moderne Sodoma, en by som nedkaldte Himlens vrede over sig. Historikerne anede nok, at den var mere end en myte - byen er indtegnet på gamle kort - og det endelige bevis dukkede op af vadehavet i 1920'erne: Århundrede gamle marker med pløjefurer, rester af brønde og diger m.v..

På lokale museer kan man i dag opleve Rungholt i form af fotografier og fysiske levn. Ruinerne selv er for længst forsvundet igen og forskerne mener, at det denne gang vil være for evigt. I sidste ende sletter havet alle spor.

Da Obskuriøst gik i trykken

(skrevet 17.december, om morgenen, efter kun at have sovet i små tre timer pga. for meget stærk kaffe før sengetid og et mareridt...)

Egentlig var planen at tage ind på Københavns Hovedbanegård søndag eftermiddag og sende en cd med bladet. Men så skete det, meget mod forventning, at min Return of the King - Collectors Gift Box ankom med posten lørdag morgen. Argh. Jeg MÅTTE bare sætte mig ind i stuen og i det mindste se selve filmen - 4 timer+ som den jo varer i det forlængede cut, hvilket det meste af aftenen gik med, for jeg måtte også lige skimme et par af dokumentarprogrammerne, nemlig dem som fortæller om ændringer i cuttet hen ad vejen og viser bittesmå glimt af scener som ikke engang kom med i denne forlængede udgave...

Så var lørdagen gået og det blev stadig mere urealistisk at blive færdig til søndag eftermiddag. Næste hurdle, som gjorde at jeg ikke bare kunne arbejde igennem søndag indtil mandag morgen var, at jeg skulle til John Cale koncert søndag aften kl.20, Ralph havde købt billetterne. Oprindelig skulle dette have været guleroden for at være blevet færdig, men nu måtte jeg hurtigt ændre planen og besluttede ikke alene at skyde afleveringen af bladet et døgn, men også dække koncerten i bladet! Det rejste et nyt problem: Jeg havde ikke mere fri plads på siderne! Måske kunne der smides et billede ud, eller koncerten kunne dækkes med omtale på et par linjer i rubrikken "Slam og slagger", men det var lissom ikke tilfredsstillende. Jeg valgte at slå to fluer med eet smæk. Lederartiklen var noget af det sidste jeg endnu ikke var begyndt på og jeg vidste slet ikke hvad jeg skulle skrive denne gang, ud over nogle meget løse notater som egentlig snarere var efterladenskaber af forkastede rubrikker og tekster inde i bladet... Løsning: stryg lederen! Eller rettere: Erstat den med en John Cale anmeldelse. Det er også sådan lidt kontroversielt... yep.

Jeg kom hjem efter den alt for korte Cale koncert søndag ved halv ti - titiden og skrev et udkast, men gik tidligt i seng, fordi jeg var for træt. Havde helst set, at de sidste ting var blevet banket ind i løbet af mandagen, så en cd kunne sendes mandag aften og, well, DVD anmeldelserne og den sidste renskrivning af "Thrashland" kom jeg igennem, men i løbet af eftermiddagen blev det klart - trods optimistisk mailkorrespondance med bl.a. Jesper Moerch om at nu, om nogle timer, var det overstået - at hele bladet IKKE kunne gøres færdig til den tid. Måske, havde det været ren layout, men jeg må efterhånden erkende, at tekster ikke kan forceres, ikke når de skal være GODE, og i betragtning af at jeg selv financierer bladudgivelsen, ville det være tåbeligt at sjuske... hvilket jeg skal vende tilbage til.

Tirsdag morgen. Optimismen lever igen. Denne gang skal jeg nå det, nu mangler jo bare finpudsning af Cale anmeldelse, min egen favorit heavy liste og Slam & slagger-rubrikken. Troede jeg. Igen var det en kamp mod uret. Jeg skrev og skrev - blev afbrudt af telefon fra Jack ud på eftermiddagen - uret rykkede stadig tættere på 18.50, min S-tog afgang mod Hovedbanegården, hvis jeg skulle nå ind at sende kl.19. Kl. ca.18.30 opgav jeg - fanzine anmeldelserne var blevet sjusket igennem, flere ideer til smånyheder i rubrikken droppet, ingen stavekontrol, jeg tænkte: Nå hva', det må være godt nok til at blive udgivet, og jeg kan sgu ikke mere, nu skal det blad ud af huset, brændte en cd, gik i panic mode, fordi jeg lige pludselig ikke kunne finde noget i rummet, hverken boblekuvert, navnestempel, gammel kvittering med trykkeriets adresse eller min hjerne... blodsukkeret var helt nede, jeg tågede rundt og spildte 5-6 kostbare minutter - fik cd'en pakket osv., strøg ud af døren og toget var lige kørt, måtte vente på A+ to minutter efter - havde heldigvis et gammelt 2 zones kort med et par klip på liggende - og på omtrent slaget 19 stod jeg på posthuset og betalte for portoen...

Hjemme igen... jeg var bare SÅ træt, men IKKE tilfreds. Jo, det var slut, men tvivlen nagede mig... ringede rundt til folk fra miljøet og bl.a. min gode ven Jørgen udenfor scenen... og Ralph... fortalte, at nu var bladet færdig, men det holdt hårdt, og det var gået lige lovlig hurtigt til sidst... kunne mærke på Søfte-Franks stemme i telefonen, at han undredes - mild bebrejdelse i stemmen, da han sagde, Nå... var det nu også tilfredsstillende (at aflevere, selvom der ikke var kørt stavekontrol på side 30-31 m.v.). Jeg sad sgu og FIK DÅRLIG SAMVITTIGHED. Tænkte: Skal jeg nu alligevel åbne programmet og foretage de rettelser - hmmm?? Men var for træt og gik i seng ved 22-tiden uden at have udtænkt nogen egentlig slagplan, opgivende, med tanken i baghovedet, ok, det kan LIGE gå an at udgive...

Vågnede ca. kl.4 om morgenen... helt frisk i hovedet... tog mig noget tid at fatte, at dagen var så ung endnu... i disse dage og uger er det svært at skelne mellem aften, nat og morgen... jeg tænkte, Alright, da, bryggede en kop kaffe, tændte en smøg (og som jeg senere sagde til Ralph: det gjorde ikke min tekst mere skarpsindig, men jeg fik da en nederdrægtig hoste) fra en halvtom, sammenkrøllet pakke Blå Kings købt før John Cale koncerten og gik i gang... nogle timer senere... fuglene sang udenfor mit åbne vindue, de små bæster... det var rigtig morgen, klokken syvhalvotte stykker. It was seven o'clock in the morning; too late to handle the day; in the hall it was only two thirty; the skin on my wrist turning grey... jeg tog et bad, blev barberet og så, at der var kommet et mail fra Nils, han var på arbejde... ringede ham op og vi sludrede lidt om bladene... Cale koncerten m.v. Jeg gik op til perronen og kørte i S-tog til Nørreport, stod af og skiftede til metroen (føles stadig lidt science fiction, fransk film-futuristisk med disse fint oplyste, æstetisk rene underjordiske haller). Frederiksberg Bogtrykkeri ligger på Howitzvej, få minutters gang fra Frederiksberg Metrostation... jeg gik derhen... passerede en skoleklasse på udflugt... trådte ind på kontoret og fandt ved at spørge mig for frem til et lille lokale hvor sekretæren sad... posten var lige kommet... vi udvekslede cd'er og jeg spurgte forsigtigt, hvornår mon opgaven kunne ligge klar... det vidste hun ikke præcis, men SÅ længe ville det nok ikke vare og de skulle nok ringe/maile... mission accompliced...

Jeg kunne have taget metroen tilbage, eller bussen... men valgte at gå ned ad Gl.Kongevej... trængte til frisk luft og motion... følte mig mildt zombie-agtig, overtræt, som havde jeg været på druktur natten før og var på vej hjem (selvom jeg faktisk ikke havde rørt en dråbe det sidste døgns tid). Passerede Sound Station og gik derind, som dagens første kunde... købte bl.a. 'June 1, 1974' (cd, 100 kr. brugt) og stod op ved kassen og sludrede med indehaveren og en herre mindst på alder med Cale om det skandaløse koncertarrangement - det havde de godt hørt, historien var ude over hele byen eller, well, musikscenen, i det mindste... gik også ind i TP og købte min brors julegave, Columbo 1.sæson DVD boks sæt...

Sad i S-toget hjem og sløvede... lige pludselig går det op for mig, at jeg stirrer lige ind i fjæset på Pia Kjærsgaard - urgh - flankeret af to andre skummelt udseende typer - et kæmpe billboard på stationen for Dansk Folkeparti... og en tekst: Hold Danmark rent... nå nej, måske ikke... noget med... der blæser en vind over Danmark... whatever... et hæsligt syn... betyder det, at folketingsvalget er blevet udskrevet, tænkte jeg forvirret... jeg, der havde levet i en mental osteklokke de sidste to uger...

Kom hjem til et usandsynligt rod som jeg selvfølgelig først nu rigtigt registrerede... en følelse af total træthed sænkede sig... der lå en kuvert i entreen med John Cale 'Vintage Violence'... udmærket, tænkte jeg... sendte nogle mails rundt til vennerne om at nu, NU var bladet i trykkeriets hænder og definitivt ude af redaktørens... ringede vist også... drak et glas vand og gik så seng.